

פרשת בראשית

- **"בראשית" (א,א) - יפסיק מעט ואח"כ יאמר "ברא אלקים".**
- **"את השמים ואת הארץ" - יש לשים לב שלא תבלע ההא וישמע "אתשמיים ואתארץ" וכן שלא לבלוע גם את האלף וישמע "תשמיים ותארץ" כמו שנפוץ בשפה המדוברת.¹ שיבוש זה היה נפוץ כנראה גם בשפה המדוברת של אז שהרי בכתבים של בר-כוזיבא נמצא שהוא משביע עליהם "תשמיים ותארץ". וכדי לאפוקי משיבוש זה אפשר להפסיק מעט לאחר מילת "את" אע"פ שאין כן משפט הטעמים.**
- **"ולוֹשֶׁךְ קָרָא לְלֵילָה" (א,ה) - נסוג הטעם אחור, מן הקמץ שבאות ריש לקמץ שבאות קוף.**
- **"וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר" - הבית של "בקר" רפויה מפני שבאה לאחר אהו"י.**
- **"וַיְהִי בַבֹּרֶיךָ" (א,ו) - הואו בחיריק מלא לא בפתח לכן היוד שאחריה לא נשמעת במבטא (ונקרא בלשון המדקדקים נח נראה). "בין בים לְבַיִם" - הלמד בקמץ לא בשוא, והמם רפה שאין פתח לפניו.**
- **"קָרָא יְמִיִם" (א,י) - המם דגושה שהוא לשון רבים של "ים" לא של "יום".**
- **"תִּדְרֹשׂ אֶת-הָאָרֶץ דְּשֵׂא" (א,יא) - כתב המנחת-שי שבמקצת ספרים המילה "דש"א" בזקף-קטן וכן נראה כי כן דרך הזקף-קטן לבוא אחר הפשט. אך בספרי-ספרד ובדפוס קדמון הוא ברביע וכן נכון כפי ניגון הטעמים וכן העיר הרד"ק. ע"כ. וכן הוא עפ"ר בתיקוני קוראים שלנו. ומ"מ מנהג יהודי בבל לאמרו בזקף-קטן. מפי מו"ר הרב זליכה שליט"א.**
- **"עֲשֵׂה פְרִי לְמִינוֹ" (א,יא) - וכן "ועץ עֲשֵׂה-פְרִי" (פסוק יב) בשניהם הפא דגושה בדגש כבד, בראשון הוא מדין אתי מרחיק ובשני הוא מדין דחיק.**

¹ גם הבבלים ודומיהם החוטפים את הסגול של "את" כאן לא יעשו כן מפני שלא באות מילות "את" שבפסוק זה מוקפות אלא באות עם טעם משלהם.

